

Börtönben ül. Miért? Ki tudná? Hisz manapság ahhoz, hogy valaki odahaza börtönbe kerüljön, nem kell az általános és józan emberi felfogás szerint bűncselekményt elkövetni. Elég, ha valaki feljelenti, "illetékes hely"-hez. Másnap legkésőbb már viszik is. Hová? Ki tudja! És akkor évekig ülhet ott anélkül, hogy valaki is megkérdezné tőle cellatársain kívül, miért is került oda?

Igy történt Fejesnével is.

Bűne csak az volt, hogy hűséges felesége volt egy meg nem alkuvó, gerinces, kemény magyarnak, aki Hazáját, Nemzetét, annak minden egyes polgárát védte a kártól, a bűntől, tőle telhetőleg elhárított minden veszélyt azoktól, akik az ő felügyeleti területén laktak. Ezt a kötelességteljesítést akkor érdemnek tudták be, ma bűnnek róják fel.

Fejesné gondos, szeretettel párosult szigorú anyja is volt négy gyermekének. Gyermeküket a szerény, de tisztességes fizetésből rendesen nevelték, iskoláztatták. A legnagyobb fiu orvosnak készült, az utána következő lány meg a tanítói pályát választotta élethivatásul. A másik kettő még csak hazulról járt iskolába.

A gyermekek nevelése kizárólag az anyja gondja volt, mert az apa nem ért rá arra, hogy családi ügyeivel is foglalkozzék, őt lekötötte a csendőr szolgálat, a mások ügyes-bajos dolgaival való állandó foglalkozás. A gyermekek vagy még, vagy már aludtak, amikor ő indult, vagy fáradtan hazatért. Csak a pihenést nem ismerő, mindig gondos feleség öntött meleg kávé a csészébe, ha elindult hazulról és mindig meleg ebéd vagy vacsora várta, ha hazatért.

Es most a gondos feleség és a szerető édesanya egy beton padlós cella lakója már majd egy éve s anélkül, hogy tudná miért? Vagy mégis tudja?

Egyik tavaszi napon valak ellenőrzésre a börtönbé érkezett. Ellenőrzendő a foglyok magatartását, vizsgálni panaszait, meggyőződni ellátásukról stb. stb. A foglyok reményteljesen néztek az ellenőrzés elé, a feldyvelő személyzet pedig csak mosolygott. Ők tudták miért...

Fejesné akkor is, mint rendszeren, a colla és folyosó felmosásával foglalkozott. A magas személyiség érkezésekor az előírashoz híven köszöntötte az érkezőt.

Az asszony nyílt, nyugodt tekintete megállásra késztette az ellenőrzőt.

-Maga mióta és miért van itt? - kérdezte.

-Most van egy éve, hogy itt vagyok. Az okot nem tudom.

-De kikérdezésekor csak megtudta, miért került ide? -

-Még nem kérdeztek ki, bekísérelésekor sem közölték velem elfogásom okát.

Fejesné ura is a többivel együtt odament, ahova őket a kötelesség, a fegyelem, a rendelkezés irányította.

Azután hónapokon át csak a fájó létség gyötörte, mi lesz? Mi van a visszamaradtakkal, mi van a családdal, szeretteivel? És mikor ezt a gyöttrő érzést már tovább nem bírta, határozott. Bizalmatlanul bár, bátorsággal közölte, de mégis a határozást választotta a hontalanság, a száműzetés, a hányódás helyett. És csak amikor könnyező oláste az országhatárt, döbbent rá elhatározása helytelenségére. Sajnos, már későn. Nem volt visszatérés... Az volt az érzés, hogy nem szabad legalább egyelőre-családjához visszatérnie, mert azokat is bajnak, zaklatásnak tenné ki csak azért, amiért őt magát is üldözik bár nélkülül.

Vállalta inkább az üldözött vad szerepét, amely nem tudja, mikor akad nyomára a hajtócsereg. Hol innét, hol onnét irt egy-egy lap adta csak tudtul Fejesnének, hogy otthon van, él, dolgozik és vár. Várja, mikor behat Hozzájuk.

Csak az írásból ismert rá Fejesné ura üzenetére, mert a lap feladójaként mindig más szerepelt. És mégis boldog volt, tudta, otthon van és, hogy él, és várta, várta...

Sok idő múlt el a várakozással eredmény nélkül. Az-as mégsem. Hiszen olyan gyakran voltak hivataln látogatói, mindig az ura felől, érdeklődtek, mindig őt keresték. Hol késő este, hol déltájban, hol korán reggel pitymalatkor, hol éjjelfelől. Válasza mindig ugyanaz volt: Nincs itthon, elment a többivel és még nem jött haza. Nagy titkát még gyermekeinek sem merte megmondani, csak esti imáját végezte mindig ugy: Óvd meg és vezérelj haza gyermekeink apját, hogy továbbra is oltalmazónk lehessen különösen a mostani időkben. Mindazonáltal legyen meg a Te akaratod... Egy napon azután őt is elvitték...

Hetek múltak el az ellenőrzés után, amikor egy alkalommal Fejesnének mégis kikérdezőre kintérték.

A személyi adatainak talán századkori felvétele után az ura felől érdeklődött a "kikérdező".

-Miért ment külföldre az ura? -

-Mert a parancsnok akkor úgy rendelkezett.

-Miért nem tagadta meg azt a rendelkezést? -

-Egy katona parancsnokának rendelkezését nem tagadhatja meg.

-De az ura nem volt katona, hanem csendőr.

-Az igaz, de a csendőrnél még szigorúbb volt a fegyelem, mert katonának mindenkinek lennie kellett, ha arra alkalmas volt, de csendőr nem mindenki lehetett. Oda megvalogatták az önként jelent ezükből a legalkalmasabbakat.

-Miért nem szűkített meg, miért nem ment át a felszabadítókhöz? -

-Az uram egy életen át nyíltan üldözte a bűnt, védte a lakosság életét, vagyonát, biztonságát. A szökevény mindig sötétben dolgozott, ha egyáltalán mert, az uram, meg a többiek pedig mindig nyíltan léptek fel, nekik sem magán életükben, sem szolgálatukkal kapcsolatban sohasem volt semmi takargatnivalójuk, mert mindig az utasításaik szerint jártak el. Az utasításait nem őt találták ki, azok törvényen alapultak.

Nehezen lehet felszabadítóknak nevezni azokat, akik a védtelen lakosság vagyonát erőszakkal elvették, közülük sokakat minden ok nélkül megölték, asszonyokat, lányokat megbecseltelítették.

-Nem beszéltek...

elleneséges cselekedet.-

-Én nem a dicső felszabadítók ellen beszéltem, azokat nem gyáláztam, hanem csak azok ellen, akik olyan cselekedeteket követtek el, mint amiket előbb elmondottam. Azokat viszont nemcsak én, de százazrek állítják és tudják, sajnos sokan a saját tapasztalataikból.-

-Ezen gyalázásért rendi büntetést alkalmazok.-

-Hol van jelenleg az ura?-

-Nem tudom.-

-Ílyent ne állítson, mert magának azt tudnia kell!-

-Mennét kell azt nekem tudni?-

-Biztosan írt már magának vagy már meg is látogatta.-

-Ha meglátogatott volna, akkor ma 8 is itt lenne, mert hetek során át jóformán nap nem múlt el, hogy nálam ne keresték volna. Biztosan lestek is rá. Ha meglátogatott, miért nem fogták el? Ha levelet írt volna, azt az illetékesek biztosan előbb olvasták volna, mint én, ha azt egyáltalán megtapom.-

-Mondja, maga mindig ilyen fejes volt?-

-Én csak az uram neve alapján vagyok fejes, de nem únefejű, nem makacs, nem fejeskedő, én csak az igazat mondom.-

-Nyugaton maradt az ura a volt gyáva parancsnokával együtt?

Ha nem jött haza, akkor biztosan üzent azokkal, akik hazajöttek.-

-Ha nyugaton maradt, szabad földön maradhatott. Miért nevezi gyávnának parancsnokát? Mert esetleg 8 sem jött haza? Azért, hogy valaki nem alart hazajönni és önként választotta a nyomort, a hányódást, a bizonytalanságot, a számkivetést, a hazátlanságot, azt nehezen lehet gyávaságnak nevezni.

Lehet, hogy üzent nekem, csak nem ért el hozzám az üzenete, mert ki tudja, hol van az, akitől üzent... Hogy az illető hol lehet, azt Ön jobban tudja, mint én...-

-Most meg a mi népi rendszerünket vádolja, gyalázza, gyanúsítja. Nagya egy közönséges reakció, a volt urak prokátora, aki még ma is csak azokat vádi, akik közt volt. Nagya sem különb azoknál.-

-Én egyszerű földműves családból származom. Az uram is. Én sohasem voltam más és nem is leszek, mint egy egyszerű magyar asszony, amilyen akad ma is millió. Szeretem Istenomat, Hazámat, az uramat, családomat. Ezeket dolgoztam addig, míg ide nem kerültem. Gyermekemeket is Isten-félelemre és hazaszeretetre neveltem és megbecsültük embertársainkat. Morek így beszélni, mert nem érzem magamat bűnösnek. A büntetéstől sem félek, ahogy kibírtam Istenem segédelmével odig, úgy ezután is kibírom.-

-Előg! Hallgasson! Semmiféle kioktatásra nem szorulok, különösen a maga részéről nem.-

És az ítélet 15 évi fegyház, mert nem árulta el az ura hol tartózkodását, nem tagadta meg Istenét, Hazáját és mert gyermekeit is vallásosságra és hazaszeretetre nevelte.

Az ítélet írásbeli indoklása egészen más, kitalált, koholt vádak tömkelegét és beismerését tartalmazza.